ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ (Ἰωάν. ιβ΄ 1-18)
(28η Ἀπριλίου 2013)

«…διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος,
ὅτι ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον»
Διανύσαμε τὸ στάδιο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ ὁδεύουμε στὸ φρικτὸ μυστήριο τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου προσδοκῶντας τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἐκκλησιαστικῶν περιόδων, παρεμβάλλεται τὸ διήμερο τῶν ἑορτῶν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου καὶ τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὰ δύο αὐτὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Θεανθρώπου, ὁριοθετοῦν τὸ μέγα μυστήριο τῆς Θείας Οἰκονομίας ὡς πρὸς τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου συνδέεται μυστηριωδῶς μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας καὶ κατέχει ὡς πρὸς αὐτὴν τὸν ρόλο ἔμπρακτης προφητείας. Ὁ ἀναστημένος Λάζαρος μᾶς παρουσιάζεται στὰ πρόθυρα τῆς Ἁγίας καί μεγάλης Ἑβδομάδος ὡς διαβεβαίωση τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ κατὰ τοῦ θανάτου καὶ προαν-αγγέλλει τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν ὡς συνέπεια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ διήγειρε τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ σὲ ἕνα ξέφρενο πανηγυρισμό, ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἰσῆλθε εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Δυστυχῶς ὅμως δὲν κατανοήθηκε ὡς πίστη στὴν κοινὴ ἀναστάση, ἀλλὰ ὡς ὑπερφυσικὴ δύναμη ἑνός μεσσιανικοῦ ἡγέτη ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ λυτρώσει τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν δουλεία τῶν Ρωμαίων. Γι’ αὐτὸ καὶ τὸν θριαμβευτικὸ παιᾶνα τοῦ πλήθους «Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις» πολὺ σύντομα τὸν διαδέχθηκε ἡ ὀργὴ τοῦ ὄχλου μὲ τὸ «ἆρον ἆρον, σταύρωσον αὐτὸν».

Ἡ προσδοκία τῆς Ἀναστάσεως μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ συγκεκριμενοποιήσουμε καὶ νὰ ἐπιβεβαιώσουμε τὴν πίστη μας. Ὁ ἀναστημένος Λάζαρος δείχνει ὅτι ἡ ἀνάσταση εἶναι ἕνα γεγονὸς ἤδη παρὸν στὴν ζωή μας. Ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι εἶναι ἡ «Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωή». Μᾶς δείχνει πὼς στὸ πρόσωπό Του «ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις». Κάθε ἄλλη προσδοκία εἶναι μέγιστη πλάνη ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἀπόγνωση καὶ στὴν παντοτινὴ θλίψη.

Οἱ Ἰσραηλῖτες τὸν περίμεναν ὡς Μεσσία ποὺ θὰ τοὺς ἐλευθέρωνε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας τῶν Ρωμαίων καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας στὴν ἁμαρτία. Τὸν ὑποδέχθηκαν ὡς ἐθνικὸ ἀπελευθερωτὴ κραδαίνοντας «τὰ τῆς

νίκης σύμβολα» καὶ Ἐκεῖνος ἀναδεικνύεται ἐλευθερωτὴς ψυχῶν σὲ ὅσους μὲ πίστη Τὸν ὑποδέχονται, ἀφοῦ πρῶτα τὸν ἐνθρονίσουν στὴν καρδιά τους. Προσδοκοῦσαν ὅτι θὰ συντρίψει τὴν τυραννία τοῦ κοσμικοῦ ἄρχοντα καὶ Ἐκεῖνος συνέτριψε τὸν ῞Ἀδη καὶ τὸν ἀρχηγό του.

Οἱ κοσμικὲς προσδοκίες τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ στὸν κόσμο ἦταν ξένες ὡς πρὸς τὴν θεία ἀποστολή Του, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐπαληθεύτηκαν. Δὲν εἰσῆλθε στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους σὰν ἕνα ἀκόμη ἡρωικὸ πρόσωπο μὲ ὑπερφυσικὴ δύναμη. Σὰν ἕνας παγκόσμιος ἡγέτης ποὺ μὲ τὶς ἱκανότητές του θὰ ἔτεμνε τὴν πορεία τοῦ κόσμου καὶ θὰ τὴν ὁδηγοῦσε σὲ κοσμοϊστορικὲς ἀλλαγές.

Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς εἰσῆλθε στὴ ζωὴ τοὺ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσει ἀπὸ τὴν νόσο τῆς ἁμαρτίας. Σήκωσε τὸν Σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου, γιὰ νὰ τὸν λυτρώσει ἀπὸ τὴν καταδυναστεία τοῦ διαβόλου. Ἀνέστησε τὴν ἀμαυρωθεῖσα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία φύση του, γιὰ νὰ τοῦ χαρίσει καὶ πάλι τὴν προοπτικὴ τῆς θεώσεώς του. Δὲν ἦταν τὸ πιο σημαντικὸ ἱστορικὸ πρόσωπο ποὺ πέρασε καὶ χώρισε στὰ δύο τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία ἀλλὰ Θεὸς καὶ Κύριος, ποὺ μὲ τὴν ἐνανθρώπησή Του λύτρωσε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν φθορά. Κάθε ἄλλη προσδοκία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωή του δὲν ἀποτελεῖ λύτρωση γι' αὐτὸν, ἀλλὰ ἐπικίνδυνη πλάνη ποὺ ἀκυρώνει τὴν προοπτικὴ τῆς σωτηρίας του.

Ἀδελφοί μου,

Ἡ λέξη «Πάσχα» δὲν προσδιορίζει μόνο τὴν ἐρχόμενη Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ἀλλὰ καλύπτει τὸ μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας, τὸ μυστήριο τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ μυστήριο τοῦ Κενοῦ Τάφου. Ὅλα τὰ γεγονότα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας ἐνσαρκώνουν τὸ πασχάλιο μυστήριο ποὺ ἀντικατέστησε τὸ ἑβραϊκὸ Πάσχα, τὴ διάβαση δηλαδὴ τῶν Ἑβραίων στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας μὲ τὴν δική μας διάβαση «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν».

Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωή μας προβάλλει περισσότερο τὸ ἀπολυτρωτικό Του ἔργο παρὰ το πρόσωπό Του. Μᾶς προσφέρει τὴ χάρη καὶ τὴν ἐσωτερικὴ ἐμπειρία τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας μας καὶ μᾶς προκαλεῖ νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν ἁμαρτωλότητά μας καὶ νά μετανοήσουμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ «ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» παίρνει τὴν θέση τοῦ κάθε ἁμαρτωλοῦ καὶ θυσιάζεται στὸν Σταυρό, γιὰ νὰ ἐπανορθώσει τὴν πτώση μας.

Τὸ πλῆθος ποὺ ἐπευφημοῦσε τὸν Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα, σὰν σήμερα Κυριακὴ τῶν Βαΐων, κρατῶντας δαφνόφυλλα καὶ κλάδους φοινίκων δὲν συνειδητοποίησε ὅτι

ὑποδέχεται τὸν Βασιλέα τῆς Δόξης. Στὸ ἴδιο ἀτόπημα μπορεῖ νὰ ὁδηγηθούμε καὶ ἐμεῖς, ἂν ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα γίνει μὲ κοσμικὴ ἀντίληψη καὶ μὲ ὑλιστικὸ φρόνημα. Τὰ ἔθιμα καὶ οἱ οἰκογενειακοὶ ἑορτασμοὶ ἔχουν τὴν σημασία τους, ὅταν ἐνσαρκώνουν τὸ ἀληθινὸ νόημα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν.

Ἂς μὴν ἐπικεντρωθοῦμε στὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα ἑνὸς λαμπροῦ ἑορτασμοῦ, ἀλλὰ ἂς ἐφαρμόσουμε στὴ ζωή μας τὸ λυτρωτικὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας. Τὸ Πάσχα ὡς «ἑορτὴ ἑορτῶν καὶ πανήγυρις πανηγύρεων» ἀποτελεῖ τὸ πλήρωμα τῶν ὑποσχέσεων γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία μας. Εἶναι ἔξοδος ἀπο τὴν φθορὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ εἴσοδος στὴ ἀφθαρσία τῆς αἰωνίου ζωῆς. Εἶναι ὁ ἐρχομὸς τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωή μας καὶ ἡ δική μας διάβαση σὲ μία ἀδιάκοπη καὶ παντοτινὴ κοινωνία μαζί Του.

π. Ι.Σ.